

EL WANDU

DES LLOFRIU

OXYMEL

—Vaja un gust d'enfocarme en aquesta posició!
—Que vol que li digui, si es la posició que m'agrada mes.

Veraniegas y refrigerantes

Naípe que a corre cocida nos manda desde el Hoyo por el recadero de San Andrés de los Palomos nuestro activo director don Eleuterio Rufasta, ex fabricante de toquillas y suscriptor de *Flames Noves*.

Compañeros torrefactos de EL DÍA BÓLICO: Ya sé que diréis que soy más fresco que Emiliano de no acostarse por la redacción, pero habéis de saber que he decidido tomarme mis vacaciones y estoy aquí en el Hoyo de donde no pienso moverme hasta el sábado para ir al festival del Centro de Reporters porque me han dicho que rífan un gramófono y quiero ver si me toca, aunque sólo sea la trompa.

¿Sabéis en qué se parece el pecado de una señora a un filósofo que mande crónicas al *A B C*? ¿No caéis, verdad? Hay que tener cacumen y de aquello para entenderlo. Pues ahí va: El pecado de una señora se parece a un filósofo que mande crónicas al *A B C*, en que *culo-bora* (unos tres centímetros). Contádselo a Alvarez que reirá de valiente.

¿A que ninguno de vosotros encierta cuál es el sobre que prefieren los corridos? El s'obre de piernas. ¿Y cuál es el animal que come con la cola? Todos. ¡No hay ninguno que se la quite para comer!

Anoche, mientras hacía bacainas, se me ocurrió uno que no está mal: ¿Qué estrella es la que gufa a las raspas? El astro pajo.

¿Cuál es el te que más marea? El te-léfono. ¿Y el te que toman los recién nacidos? El te-tita. ¿Y el te más agradable? El te jo... robo.

¿En qué se parecen los relojes de pared a las señoras que están cachondas y no tienen quien les haga si señor? En que se corren con el dedo. ¿Cuál es el colmo de un estancuero? Tomar el café sin leche porque le gusta el puro.

¿Un oficial alemán que diga Otto en qué se asemeja a una turca? En que Otto, mana. Y uno que cumple sus deberes matrimoniales con su señora, qué semejanza tiene con el Celeste Imperio? Puec que... ¡la China!

¿Cómo se le levanta el... entusiasmo a un hombre muy gastado? Dándole una ayuda. Claro. ¿No ven ustedes que entonces l'ava-tiva? Recomendad este remedio a las jamonas casadas que se les duerme el marido.

Dicen que los reguets quieren hacer una de sonada. ¡Como son igual que los toreros! ¡Sí, hombres! ¡De Jaime solo!

¿Cuáles son las bombas que prefieren los ma... marrachos? Las bombas de inversión. Y el vino que más marea a los estudiantes de algebra? El bi-nomio de Newton.

Dad recaditos a Clapera y decidle que se mejore. Si veis en el Turó a la Pilar Alemany, hacédle el ojito de mi parte. Abrazad a Moragas y pedidle un ejemplar del Canto del Urután. Arriba y gritos.

RUFASTA

Pensamientos filosóficos

La tohalla es el paño de lágrimas de las mujeres fáciles.

***

El sofá es la trinchera de las batallas amorosas.

***

El cine es el Instituto de las chicas alegres, el salón de baile la Universidad y el hotel amueblado la cátedra donde se ejerce el profesorado.

***

Cuando se inaugure el Metropolitano, Verdura tendrá que montar tres nuevas sucursales.

***

La mujer, a los doce años, es una manzana. A los catorce, una pera. A los diez y ocho, una breva. A los treinta y a acostumbra a ser un tomate.

***

La cascada del Parque evoca en to-

dos los barceloneses recuerdos tiernos de su primera juventud.

Poesía ultraista y Políglota

¡Nubes!
¿No ves la luna?
¡Mary!
¡Contempla!
Templa el laúd
¡Tururut!
¡Qui jemega ja ha rebut!

¡Luz!
¡Sol!
Lus soldados van a la guerra
¡A terra!
De cegos el borni es el rei.
¡Rei!...
¡Rei!...
¡Reira de bet!
¡Saludad las altas esferas bajad la cerviz!

¡¡Oíd!!
¡¡¡Oíd!!!
¡Matar es morir!

¡Revolución!
¡Niñas al salón!

JAVIER VIURE

Correspondencia particular de "El Día Bólico"

Aldegunda. La etimología que usted dice no es cierta. *Condonar* no viene de *preservativo*.

Una feminista. Tiene usted razón. *Barón*, título, se escribe con *b* de Barcelona; *varón*, macho con *v* de verga y *Perico* con *p* de... *ficha*.

Amante de la naturaleza. ¿Que por qué le llaman conejo? ¡Vaya usted a averiguarlo! Será porque está en medio de un bosque...

Apasionada. Si su novio ha tenido con usted hondas intimidades y ahora, no contento con eso quiere apartarse de las *vías legales* y la induce a que cultive los dulces idiomas de Tasso y Molière casi podemos asegurarle que sus intenciones no son las de casarse.

El Duende de los Bastidores. No tenemos noticias de que Benavente vaya a colaborar con Muñoz Seca.

Artista desengañado.—Es cierto, la pintura atraviesa una enorme crisis. Los vendedores atribuyen la baja de los cuadros a la catástrofe del marco.

K Brito. Polla, según el diccionario de la que limpia, fija y da esplendor, es la hembra del gallo. Se aplica también a una muchacha joven. Si usted conoce alguna otra acepción de esta palabra, le agradeceremos nos la diga.

Juan Buenafé. Aunque haya usted encontrado a su esposa desnuda en brazos de su primo, eso no quiere decir nada. A veces, las apariencias engañan.

Silverio. En efecto, el 69 es una cifra fatal. Piense usted que en Francia, después del 69, vino el 70.

Carlitos. ¿Que por qué hay un pilón en la Bajada de Viladecols? ¡Hombre! ¡También tiene usted unas preguntas! ¿Hay alguna bajada sin su pilón? Esto lo sabe usted sobradamente.

Naturalista. Se les conoce el sexo por el tamaño del apéndice caudal. Las cigarras tienen cola y los cigarros, colilla.

Espiridión. Trapecio es un término epistolar. *Trapecio* mucho afectísimo amigo, etcétera.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Vostès no coneixen en S.rr.n.? No? Ho sento, perquè es perdran algunes bones estones. En S.rr.n. és l'empresari d'un popular music-hall del Paral·lel on regna l'alegria i el nandulandisme i el dojo.

Ara l'home està molt preocupat amb això de la vaga de la moralitat. Ja li han posat dugues o tres multes i això, com és natural, no li fa cap gràcia.

Diumenge, en S.rr.n. era als toros. Va sortir un brau, agafà un cavall pel seu compte i en quatre cops de banya el deixà fet una misèria.

Passà un bon moment i ningú acudia a retirar de la plaça aquell munt de pell, tripes i ossos que formaven el cos del pobre jaco.

Allavors en S.rr.n. es girà cap a nosaltres i ens digué:

—Miri lo que són les nostres autoritats: deixen aquí aquest cavall que ho ensenya tot, que tot li penja i que fa fàstic, i no diuen res, i a mi que faig ensenyar a les xicotes coses tan boniques, em posen una multa i no hi ha manera de què me la facin aixecar!

• • •

A la C.rm.t., la dependenta més maca del districte quint, un client que l'admira va regalar-li

l'altre dia un rellotge de pulsera, però els aprendents de la botiga, que són més entremaliats que una mala cosa, començaren a voler-lo veure, a fer-li ensenyar la maquinària i a donar-li corda set o vuit cops al dia i aviat li feren malbé.

La C.rm.t. agafà una enrabiada de ca l'Ample.

—Sóu uns potiners, tot ho toqueu i ho feu malbé!

—Però si aquest rellotge és una patata indecent—exclamà un dels nois.

—Bé, bé—digué allavors l'amo. Deixeu estar si és o no és una patata. Lo que heu de fer és no tocar-li més.

• • •

La policia ha emprès una creuada contra els marietes.

A una casa del carrer del Cid, dimarts en foren sorpresos cinc en el precís moment en que estaven executant una de les seves creacions artístiques.

Conduïts davant del jutge d'instrucció, el guàrdia que els havia detingut explicà el fet amb tots els pels i senyals.

—Miri—va dir—. Aquest ros estava al mig del llit, agegut de boca terrosa, mentre aquest més alt li estava dant... consells, ell estava fent l'amor a un altre pel procediment de la dolça França i amb les dugues mans feia pessigolles als dos restants...

El jutge restà un moment pensatiu i per fi va respondre:

—Verdaderament, el delictes és molt gros, però la posició és digna d'un bronço artístic!

■ ■ ■

Fa quatre nits que el senyor F.n.II torna a casa borratxo.

No pot fer-hi més. Aquesta calor li dona molta set. An ell no més li treu la set el whisky i, senyors, allò és el disloque!

El cinquè dia, el seu secretari cregué prudent intervenir-hi.

—Senyor F.n.II—li digué—, sinó l'havés de molestar li faria remarcar que la conducta seva comença a fer mormolar a la gent!

—I ara! Què diu?

—Veurà. Que vostè s'emborratxi els dissabtes, ningú hi troba res que dir: vigília de festa, l'endemà es pot dormir...

—Comprenc.

—Que s'emborratxi diumenge, com que es festa...

—Si, és clar...

—Dilluns, per allò de que la setmana s'ha de començar bé...

—Es excusable, veritat?

—I el dimarts, per distreure's de la fatalitat del dia...

—També té la seva explicació, oi?

—Si, senyor. Però que s'emborratxi també el dimecres, la gent troba que ja és un xic massa...

EL NOCTAMBUL INDISCRET

L'Indignació del senyor Pretafort

El senyor Pretafort, ex fabricant de llangonics de Vich, viu actualment retirat del negoci i s'ha instal·lat a un primer pis del carrer de Muntaner, aprop del Turó Park.

Ell hi viu satisfet perquè hi ha un bon sol, bona vista, bons darreres i espai abundant. Al terrat, a més del lloc per a col·locar-hi un magnífic lloro dintre una gàbia metàl·lica, algunes masetes amb flors i un canari, encara hi pot fer estendre la roba per la minyona.

Mes, ai! que la tranquil·litat del senyor Pretafort s'ha vist turbada per uns inquilins molestos i empipadors. Al segon pis de la casa s'hi han instal·lat fa poc temps uns senyors que formen la societat «El Pensil Recreativo», i aquesta

gent té, entre altres males costums, la de pendre el cafè a la galeria, discutint i cridant i no deixant dormir a ningú, a més de llençar borilles de cigars, aigua i alguna que altra escopinada damunt del pobre veí.

L'altre dia, i després d'haver-se ja queixat varies vegades, caigué a casa del senyor Pretafort, mentre aquest llegia el *Ciero*, un objecte cilíndric de goma d'un pam de llarg, l'ús i abús del qual vos l'explicaria qualsevol menor de les que van al «Globo». El bon ex fabricant de botifarres ja no pogué més i en mànegues de camisa pujà al local social del «Pensil Recreativo» i penetrà, com una tromba a dintre secretaria.

Allà, el president, el secretari i el comptador, estaven parlant sobre el problema de les responsabilitats.

—Què desitjava, vostè?—li preguntaren.

—Venia a dir-los que vostès són uns pocavergonyes, uns bruts i uns mals educats i que...

—Home—interrompí el secretari—, faci el favor, miri que som tres membres de la junta!

—Tres membres? Si, doncs, mirin, tenen de saber i entendre que jo tots els membres me'ls passo pel c.!!

L. T. GROSA

—Ai, tinc una engunia d'haver acudit a n'aquesta cita! M'han dit coses tant grosses de vosté.

—Ca! Exageracions. Uns dos pams,

—Sí, ara, tot es demanar perdó, però després per darrera...
—Per darrera t'asseguro que no et podràs pas queixar...

—I per què vareu renyir amb en Carlets?

—Perquè és un traïdor. Per davant vingà fer-me joguines i moixames, però per darrera, em clavava cada punyalada!

—(Qui podés ser d'en Carlets!)

La mentida més grossa

En un vagó de tercera classe viatjaven dos xicots molt trempats i aixerits i a quin més embustero.

Un d'ells començà a contar mentides amb un desvergonyiment tan gran que n'hi havia per matar-lo.

—Miri, una vegada vaig tirar-me a l'aigua al moll de la Barceloneta, vaig començar a nedar i quan vaig pendre terra era a la badia de Sóller.

—No s'en alabi—li respongué l'altre—. Al meu poble va haver-hi una dona que va fer quelcom més gros.

—Sí? Què va fer?

—Va donar a llum pel forat de les lavatives.

—I ara! Que us penseu que em mamo el dit? Aneu a contar mentides a un altre lloc!

—Escolti—respongué allavors l'altre—. Tingui en compte que vostè exagerava de molts quilòmetres, i no li he dit res... En canvi, jo sols m'he apartat uns tres ditets de la veritat, i vostè ja m'a-bronca...

B. ORRAS

Coses dels banys

Als Orientals, lloc on la nostra jovenalla nandulandesca va al matí a refrescar-se un xic el cos i escalfar-se... l'imaginació amb el reconfortant espectacle de les cuixes, anques, panerets, davants, torsos, i arrencades d'esquenes femenines

que abunden per aquella platja com si les regallessin, l'altre dia en va passar una de crespa.

Un senyor, d'uns cinquanta anys, calb, amb una panxa grossa, anà a portar a pendre la fresca a una neboteta seva, d'uns sis anys. Com que es veu que l'home estava molt cansat, es va geure a terra al costat de la criatura i al cap de poca estona es quedà adormit.

La criatura, així que vegé aclucar els ulls al tít, pensà de seguida quina entremaliadura faria. I no se li ocorregué res millor que córrer a amagar-se darrera un dels bancs que hi han a la sorra per a que quan ell es despertés es pensés que havia fugit.

Però la nena no comptava amb una vella que ja feina estona la vigilava, apercebuda de la son que havia vençut al bon home, la qual, al vèure-la aixecar-se del lloc on estava assentada i tement s'en anés cap a l'aigua i pogués ofegar-se, cridà:

—Ep, ep! Bon home! Miri que se li aixeca!

L'interpellat entreobrí els ulls i creient que li parlaven en un altre sentit, respongué:

—No tingui pas por, que pobreta ja fa deu anys que no em dóna ni el bon dia!

I es tornà a quedar adormit.

K. GAT

—Li confesso que això del nedar mai m'ha pogut entrar.

—Doncs jo li prometo que si vostè vol, jo li faig entrar en menys de mitja hora.

Per menjar fora de casa

En Lluís i en Josep eren dos amics inseparables. No hi havia festa major pels pobles de la comarca on ells no hi anessin. Eren els reis dels embalats.

Si s'havessin posat un dia a contar llurs conquestes, segurament Don Joan Tenori i en Lluís Mejía haurien quedat en colatxos, mantillas en castellà. No s'havien trobat mai en discòrdia i aquesta unió entre ells dos era precisament lo que més èxit els havia proporcionat en les seves aventures. Estaven tan identificats l'un amb l'altre, que un signe, un mot, un gestic d'un era suficient per a que l'altre sapigués lo que tenia de fer.

Vingué, no obstant, el dia en que allò hagué d'acabar-se; en Josep va decidir abandonar la vida de solter maridant-se amb la Clementina, una xicota encisadora, alta, esbelta, morena, amb uns ulls negres i grossos, capaços de trastocar un vell de setanta anys.

En Lluís, perduda la companyia del seu inseparable amic, va començar també a cansar-se de la vida de solter i encara no feia sis mesos que en Josep era casat, ja festejava en seri amb la Carmeta, una veïna seva que, si no era molt maca, reunia, en canvi, la condició d'ésser molt bona noia. En Lluís, doncs, decidí definitivament casar-se i al poc temps el matrimoni s'afectuà amb tota pompa.

Era natural que, donada l'intimitat que unia a n'en Josep i a n'en Lluís, els dos matrimonis començaren a anar plegats, a convidar-se a dinar

els diumenges, a fer excursions de tant en tant. I com que el dimoni no dorm mai, una passió insana començà a encendre els cors de la Clementina i d'en Lluís. Fou una tarda, mentre aquest, a casa del seu amic, l'esperava per consultar-li no sabem quin assumpte, que la Clementina caigué en braços d'en Lluís, que aprofità de valent l'ocasió. I com que els dos adúlter trobaren gustós el fruit prohibit, aquella escena es repetí més cops que una pel·lícula en sèries.

Van passar uns dies i un matí el culpable amic trobà en Josep tot preocupat.

—Què tens, noi?

—Una cosa horrible!

—Què et passa?

—Que l'altra nit uns amics em van portar, vulguis no vulguis, a pendre una cervesa a una casa del carrer de la Nau, vaig engrescar-me amb una rossa i... res, que aquest ara té mal de cap.

I el pobre Josep senyalava el lloc on fineix el ventre.

—Vaja una broma!—digué en Lluís.

—Oh! Si només fos això! Lo greu és que com que jo no vaig tenir cap indici fins fa dos dies i he jogat amb la Clementina, la pobre també ha rebut.

—Què dius ara!—exclamà en Lluís donant un salt.

En Josep s'el quedà mirant amb aquella cara d'imbècil que acostumen fer els homes cornuts.

—Per què?

—Perquè... home, també m'ho podies haver dit abans!

MORENET

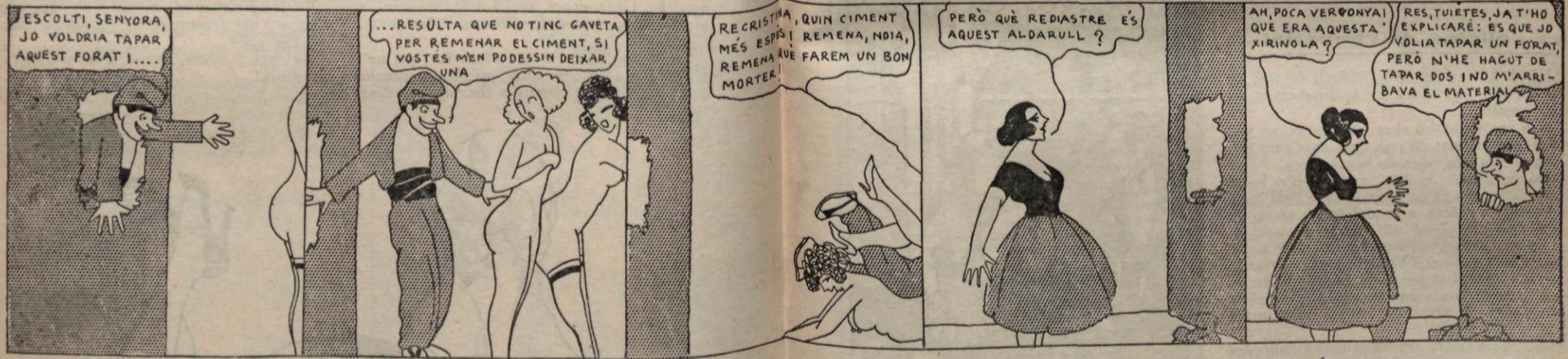
—No ho entenc. Tinc un amic diputat que al congrés mai obra la boca i al costat meu no para un moment de moure la llengua.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

El recader de Masquefa, mai vol fer un encàrreg sol, perquè hi pert la calderilla, i el perdre, fa molt mussol.

Per xo el Nandu l'experiència del recader ha aprofitat, i quan se posa a tapar-ne no li ve mai d'un forat.

Prò la Tuies, que no bada, diu que el posará calent si tapant forats dels altres, es gasta tot el ciment.

I el Nandu, que es tot un home, li diu fent-li reflexions: —No t'espantis mai, tonteta que tinc molt bona gaveta a sota dels meus... maons.

La quitxalla

Pel passeig de Gràcia una pobre dona, embarrassada de set mesos i seguida de quatre criatures, demanava caritat.

Un senyor que estava prenent la fresca assentat en una cadira la cridà i li donà deu cèntims.
—Deu li pagui la caritat, senyoret...
—Però, escolti, dona—li digué el que li havia donat els deu cèntims—: Com és que demanant

caritat i tenint-ne ja quatre de petits encara té humor d'enviar més desgraciats al món?
—Ai, ja té raó, ja! Però com que el meu marit es cego i no veu el que es fa...
—Bé, però vostè!...

—Com que una servidora té la desgràcia d'esser sorda, resulta que tampoc sento els avisos del meu marit per a que em tiri enrera quan està a punt de rajar la font...

F. AVALL HAIGA

—Si, dona, si, al poble d'aixó en diem matons.

—Deuen ser matons de llet.

Les delícies de l'imperial

Això dels tramvies amb imperial és una de les coses més pràctiques que ha inventat el senyor Foronda.

I sinò preguntint-ho al senyor Manel, un vell *corrido* que, malgrat els seus cinquanta anys ben sonats, encara li agraden les bones vistes.

Cada matí, a l'hora dels banys, el bon home surt de casa, puja en un tramvia de la línia de la Bonanova, es col·loca a la plataforma aprop de de l'escala de l'imperial i allí, fent veure que mastega un caliquenyó, aprofita el moment de pujar i descendir les dames i damiselles per recrear la seva vista amb el reconfortant espectacle de les cames i cuixes llurs... sense comptar que alguns cops els seus ulls pecadors poden arribar un xic més amunt...

Ahir l'home estava contemplant les molçudes cuixes d'una estupenda tobillera que pujava l'escala quan entrà al cotxe un venedor de diaris.

—*La Vanguardia!*... *La Soli!*... *El Diluvi!*

Com que el senyor Manel té tot l'especte d'un soci de la Lliga, el xicot s'apropà i, oferint-li un periòdic demanà:

—*La Veü?*

El senyor Manel, en aquell precís moment estava traslladat a la glòria del seu éxtasi contemplatiu. Sense girar la vista continuà fumant i respongué:

—No. Porta calces.

SARROB

Què s'havia pensat?

Feia justos tres mesos que en Valentí era casat. La seva dona, una formosa femella de vint-i-sis anys, alta, fornida i ben sapada, era un tall per a contentar a l'home més exigent, i, malgrat això, en Valentí ja començava a estar cansat de les batalles d'amor que quotidianament sostenien.

I és que en Valentí era aficionat a la música i no hi havia res que el deixés més satisfet que un *solo* de cornetí. El xicot, de solter, havia agafat gran carinyo an aquesta classe de filarmonia i ara, és clar, ho trobava molt a faltar.

Una nit, contemplant embadalit la boqueta de la seva muller, no pogué menys i començà, primer a mots coberts, després ja descaradament, a suplicar a la costella que consentís a estimar-lo pel procediment que ha immortalitzat la Rosa del carrer de Carabassa i les nenes de *Can Baixes*.

L'esposa d'en Valentí s'el quedà mirant indignada i després d'un moment de reflexió li respongué:

—I ara! Que pot ésser t'has cregut que estàs fet de regalèsia?

BIT LLETA

—Altra vegada flirtejant amb el marqués en el piano?

—Ja t'he dit que no flirtejàvem. Es que m'ensenyava una pessa que s'ha empenyat en que jò li toquí.

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns enviiïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-DU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Cada cosa té el seu nom

DONYA Edmengarda Bonanca i Xonampla, Marquesa de l'Obergínia, agotats els medis econòmics, no va tenir més remei que acceptar per marit a don Bernat Ortigosa i Bou, comerciant al major de sucre candí i altres «ingredients» per a l'indústria, que deia ell.

Donya Edmengarda tenia allavors trenta cinc anys. El senyor Ortigosa cinquanta. Però com que ell volia el títol i ella volia la tito... die, volia calers, les coses varen ésser fàcils d'arreglar i el casament es va celebrar amb tota pompa i gala. Sí, gala, molta gala, perquè el senyor Ortigosa volia que tothom en parlés del seu casament.

El primer mes, amb penes i treballs, marit i molla varen anar tirant de la rendeta corporal i aquí caic, allà m'aixeco, el senyor Ortigosa va poder anar complint amb els seus deures de marit formal.

Però, passades trenta nits, amb les trenta sucades corresponents, el melindro del senyor Ortigosa es va arronsar i per més que la Marquesa va provar tots els sistemes i totes les posicions, no hi va haver manera de reanimar aquella pellerina que com el badall d'una campana penjava encongit entre les cames del pobre comerciant de sucre candí.

Donya Edmengarda no tingué més remei que acudir als substitutius naturals i va procurar que el seu marit través amistat amb en Dionís Alba, jove poeta, autor dels més tendres madrigals i les més dolces elegies.

La cosa va anar be. El marit no hagué esment de res i el poeta i la marquesa jogaven a bitlles sempre que en tenien ganes en la pròpia residència conjugal.

Una nit, nit estrellada, nit serena i transparent, el poeta i la marquesa sortiren al jardí i, entre besos i abraçades, arribaren al magnífic llac que dormia dolçament en l'encant de la nit de primavera.

La marquesa, tota nena, tota enjogassada, s'apoià damunt de la balustrada i començà a tirar pedretes als peixos. En Dionís, que ademés de poeta era més ardent que una brasa de cok, es fixà en el bé de Deu d'anques

que al doblar-se oferia la Marquesa, i entre paraules dolces, l'agafà per la cintura, enfocà l'opulent formatge i després d'haver alçat sedes i puntes començà a furgar com un desesperat amb la broca llarga.

Aquell nou procediment es veu que no era del tot desplaent a la Marquesa qui, de mica en mica, s'hi anava posant millor per a facilitar els treballs del jove poeta.

Quan més entusiasmat estaven en l'operació sentiren al seu darrera passes i s'apresuraren a desfer el quadro que amb tant de gust havien format.

Les passes no eren de ruc, eren del senyor Ortigosa, que tot malhumorat, preguntà al jove poeta:

—I doncs, Dionís, es diverteix molt per aquí els darreres... del palau?

—Es deliciós, senyor Ortigosa. Mentre la senyora Marquesa tirava molletes de pa als peixos, jo componia un sonet a la lluna.

—Sí... sí!... A ja «lluna» ja ho he vist que li feia alguna cosa, però al meu poble d'això no en diem fer sonets, sinó «sonades».

RIPALDA

El caramel d'en Feliu

FELIA tres mesos que en Feliu havia conegut a la Rosalia i dos i mig que eren *novios*, i encara no havia pogut aconseguir d'ella més que algun petó escaducet.

La Rosalia pertanyia an aquest genre de xicotes, avui ja quasi extingit, que no s'han mogut gairebé mai de casa, que no han llegit una novel·la verda, que no han tingut cap amiga i que, absorbida per enter la seva imaginació en el treball quotidià, no han tingut temps ni malícia per pensar en els misteris del sexe.

I mireu que la Rosalia, amb el seu posat senzill i cast, era una criatura encisadora. Primeta, però admirablement proporcionada, amb dos matonets drets i punxaguts que semblaven estar a punt de foradar la fina roba de la bruseteta, amb una carona deliciosa, cabells castanys lleugerament ondulats i uns ulls grossos i purs com els d'un àngel, era capassa d'arrebassar els ànims d'un mort.

En Feliu l'havia conegut una tarda, en una d'aquelles reunions cursis amb gramofon, joc de prendes i biscuits rancis, que feren la delícia dels nostres avis i que encara s'estilen entre la nostra petita burgesia. Seduit per la seva gràcia inconscient, per la seva sencillesa i el seu candor virginal, li demanà relacions, i

—La mare diu que ja soc massa gran per jugar amb nines. Tenen algun ninot que els he fassi nosa?

Al peu de la lletra

El senyor Baldiri, després d'haver guanyat una fortuna quasi fabulosa en el negoci de pells, va decidir casar-se. Als seus quaranta anys ben complerts, allò no fou pas precisament un matrimoni per amor, però, no obstant, la muller que trià el senyor Baldiri, bonica, elegant i distingida, era per entusiasmar a qualsevol.

Als dos mesos de casats, si bé l'ex comerciant de pells trobava agradosa la vida matrimonial, home habituat a les economies, començà a tenir palestres amb la seva muller. Un dia s'enamorava d'un collar de perles de deu mil duros, un altre d'un abric de vuitcents, un altre d'un auto de quinze mil... L'home s'esgarrifava. En aquestes se li ocorregué a la dona que havien d'anar a París. Ell començà a posar dificultats, dient que aquells dies li convenia quedar-se a Barcelona. La dona insistia, plorava, estava de mal humor... Per fi, un dia que el senyor Baldiri s'havia aixecat de mal humor i ella tornava a la càrrega, digué, empipat:

—Vols anar a París? Doncs, mira, què tants romanços, te n'hi vas sola, que ja ets prou gran!

I, tal fet tal dit. L'endemà i amb vint mil pells pel viatge, la dona marxava cap a la capital de la llum, de la torre Eiffel i dels bohemis amb pipa.

Passaren sis dies i a la setmana justa, el senyor

Baldiri rebé una lletra de la seva muller dient que se li havien acabat els diners i que li enviés cinc mil pessetes més per comprar-se un anell que havia vist.

El pobre milionari cregué que allò ja era massa. Agafà un full de paper i li escrigué una llarga missiva fent-li comprendre que tantes despeses no podien ésser i que ja que no li enviava les cinc mil pessetes, li remetia, en canvi, cinc mil petons.

Tres dies després arribava la seva muller lluint al dit la joia desitjada.

—I ara! Com ho has fet?

—Mira, obeint-te.

—Com?

—Si, vaig pagar amb els cinc mil petons que tu em vas enviar. Que et creus que no són galants, els argenters francesos?

RUMALL

TAFANERIES DEL NANDU

L'altre dia al districte quint van barallar-se dues xicotetes, una de les quals es deia Teresa Cigales.
 Vaja un nom més nandulandese!

• • •

A Horta, en un cine, anuncien la projecció de la pel·lícula «Los cuatro jinetes de la poca Lipsis».
 Serà cosa d'anar-hi.

• • •

Rètol que hem vist en una botiga de la Grànvia:
 «Local adquirido por M. C., por venta de jéneros granos cocidos y secas patatas y hortalizas, huevos frescos que se recibirán diariamente de su propiedad.
 «Despacho letche de baca pura a 70 céntimos litro. Venta de los productos de mi granja de Vilanoba de la Roca. Despacho de 7 a 10 y 5 a 8.»
 Amb molta menys culpa n'hi ha de tancats a Sant Boi.

• • •

Diu el Ciero:
 Diuen de Lugo que una senyora nomenada Dolors Cardeu ha donat a llum feliçment tres robustes criatures.
 Ja ho sabeu, doncs, lo que heu de fer per repoblar Espanya.
 Cardeu, senyore, Cardeu.

T. A. FANER.

—Noi, si vols que et digni la veritat, no se perquè m'as fet despullar! Agenollante tú, n'hi havia prou!

Si nosaltres fóssim capaços de plorar, i Deu nos en reguard com de fer-nos de la Defensa Social, aquests dies hauríem plorat com unes magdalenes davant de la porta de L'As tancada i barrada, perquè les noies en feien un xic massa i caldejavien excessivament els ànimos dels espectadors.

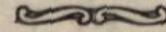
Hem tingut, doncs, en vacances forçoses a una pila de xicotes d'allò més caies, i el Paral·lel, faltat de la llum i l'alegria de l'antic «Madrid Concert», semblava una necròpolis. Menys mal que això no ha durat i ens quedava el «Novelty» amb la Dorita, superb exemplar de la raça nandulandesca, amb un cuixam que fa venir ganes de sopar amb senyora i una carona que fa venir la boca a l'aigua, i uns pits, i un paneret i uns braços que fan venir una pila de coses més, que sinó n'hi hauria per anar-s'en al Tercio.

A més, al «Novelty» hi ha una pila més de mosses que van a l'hora: la Juanita Vinzes, que un dia la raptarem de tant que ens agrada, la Reynon, que havia fet jocs de prestidigitació i li donaríem una joguina a veure si l'amagava en un lloc que nosaltres sabem, la Fernandita del Valle, que no és un valle de làgrimes precisament, però que nosaltres ja sabem fa plorar un nano molt serrano, la Lluïseta de Tormes i la

Flor Temprana, aquesta xicoteta acabarà per intrigar-nos amb la seva flor!

Al «Royal» la Pepeta Mijares cada dia està més nandulandesca, la Pilar Calderon segueix ballant la rumba i bellugant aquelles dues terces de carn que nosaltres ens menjaríem sense forquilla, i la Coralito mostra, satisfeta i orgullosa, aquelles formes esplèndides i abundoses que valen més calers que l'Exposició d'Indústries Elèctriques...

EL SECRETARI DEL NANDU

Correu secret

Pi Xadobla. Li treballarem el quènto.—Von Kahmí. Ho llegirem amb catxassa.—F. Pipis. Ho haurem de modificar molt.—Llopí E. Els seus versets són molt caios i aniran al número com tres i dos fan ciuc.—Bonapessa. Seran publicats.—Lluci Fer Min. Procurarem complaure'l. No li estranyi la dilació en aparèixer els seus escrits perquè l'acumulació de la col·laboració es extraordinària.—Un hereu de Girona. Es publicarà.—Sarrob. Hem rebut quilo i mig de contes que li anirem publicant. Records efectuosos del senyor Rufasta.—J. Gelma. Veurem d'aprofitar-li.—Cloritis. Es més vell que l'avi Brusi.—Benito. Es més complicat que les teories d'Einstein.—Chota Pi Pafí. Es fluixet.—L. T. Grossa. L'un ja s'ha publicat. L'altre anirà.—Nandu Salasenc. Això dels ous ja s'ha tocat molt.—Plou Poc. Es molt fluix. L'altre conte està en cartera.—S. Anat. No té xisto final.—Morenet. Va al número.—K. Rallvell. Veurem de publicar-li.—K. Gat. Es molt bonic i d'actualitat.—I. Manuts. Anirà.—Rumall. Seran publicats.—Jordi Duval. Ja s'ha publicat.—Pi Ja Lle Teta. Veurem d'aprofitar-ho. Kar All Street. Es molt conegut.—A. de M. No pot ésser; no hi volem res amb el clero.—Carmen, 59, 3.^{or} 2.ª. Els dibuixos que es publiquen és que són acceptats i els que no es publiquen és que o no s'han rebut o s'han perdut o s'han rebutjat. No en faci gaire cas perquè la redacció de EL NANDU DE LLOFRU l'endemà de juerga és una casa molt nebulosa i com que de juerga en fem cada dia...

—Y tú que n'opines de les reponsabilitats?
—Jo per are....! Ho veig molt pelut!

Ara va bé!

Davant dels innumbrables imitadors dels dibuixos i fins falsificadors de la firma del gran **OXYMEL**, que d'un quant temps ençà vénen apareixent, plagis i falsificacions que demostren que l'**OXYMEL és el més gran dels dibuixants galants**, EL NANDU DE LLOFRIU està preparant-li un homenatge que vos en llepareu els dits, De moment podem avençar que l'homenatge consistirà en un número extraordinari dedicat al nostre gran director artístic, en el que hi aniran una profusió de dibuixos seus, capassos de fer la reputació d'un artista. Serà lo més gran que s'haurà fet en aquest gènere.

ORQUESTINA JAZZ-BAND XIBARRI BALLS MODERNS

R. Bover : Poniente, 54, 1.º, 1.ª
 D. Vallés : Cisne, 4 - Gracia
 BARCELONA

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta maravella de la literatura galant, pero, *exigiu* que sigal l'il·lustrada per el gran OXYMEL.
 Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.
 Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE

Demaneu-la cada dijous al vostre quiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.
 Cada dijous, 15 cèntims

Vols curar-te la gonorrea aguda, i la cristitis blenorragica?

Compra avui mateix les **CAPSULES REX SAS**

De venda a tots els centres de especifics i farmacies

Maison Meublée

(Verdura)

Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor

Gran confort — Saletes de bany — Telefon privat
 Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(Verdura)

Plassa Santa Madrona, 6
 Frente al Banc d'Espanya

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá; Rambla de las Flores, 14.—Salus; Fontanella, 7.—Doctor Perelló, Rambla del Ceniro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La **Mundial**
 Espalter, 6
 BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigues nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haigin ensopegat-Lavates per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

¡PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chanero han muerto, quedando esterilizadas la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu
 Compte del Fissol, 23, prol., 1.ª
 Visita de 11 a 1 i de 6 a 8
 Consulta especial: Carme, 76, prol.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convenirse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.
 1, San Román, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de fujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer. se curan pronto y bien, con las tan conocidas
GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF
 cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

—Sab que el seu atreviment es molt gros jove,
Si senyorota, totes diuen lo mateix: gros i molt dur